

L. Broese van Groenou

IN MEMORIAM

Waar dit in het vorig nummer niet meer mogelijk was, is het ons een behoefte alsnog een enkel woord te wijden aan de nagedachtenis van onze zo jong verscheiden collega L. Broese van Groenou, collega in de dubbele zin van het woord. Bij zijn crematie heeft Prof. P. H. Buisman namens de redactie woorden van rouw en van waardering gesproken; laat ons er van deze plaats nog enkele aan toevoegen.

Een persoonlijk vriendschaps-contact is er tussen ons niet geweest. Het valt ons dus niet zo gemakkelijk hem als mens te beoordelen, maar wij kunnen daarbij geredelijk afgaan op hetgeen over hem werd geschreven en door de voorzitter van de Maatschappij bij de crematie werd gezegd. Ook uit de enorme belangstelling op Westerveld moet dan worden opgemaakt dat in hem is heengegaan niet alleen een mens die zijn leven in dienst had gesteld van de professie, maar daarenboven iemand die zich een uitgebreide vriendenkring had verworven, waarin zijn verscheiden klaarblijkelijk diep werd betreurd.

Het mag voldoende bekend worden verondersteld dat het Tijdschrift nog al eens de degen met de overledene heeft moeten kruisen. De aan hem toevertrouwde leiding van het Mededelingenblad, waarvoor oorspronkelijk een andere vorm was bedoeld dreigde onder zijn zeer energieke leiding uit te groeien tot een tweede nationale tijdschrift, waaraan geen behoefte bestaat en dat geheel onnodig in de historisch gegroeide rechten van het T. v. T. zou kunnen gaan treden. Het zij hier openlijk beleden dat deze strijd, hoe scherp soms ook, door Broese van Groenou is gevoerd op een eerlijke en open wijze, die bij alle tegenstelling het respect van onze redactie wist af te dwingen. Een respect dat nog op bijzondere wijze werd verhoogd door de bewonderenswaardige energie die hij aan de dag legde bij de samenstelling van het Mededelingenblad. Uit eigen langjarige ervaring hebben we ons terdege kunnen realiseren hoeveel tijd en volharding hij heeft moeten opbrengen om het blad te doen verschijnen in de vorm waarin het zijn lezerskring wordt aangeboden. Afgezien van de inhoud heeft hij, zonder ervaring uit rustiger jaren, moeten worstelen met alle moeilijkheden die de materiële schaarste der eerste jaren na de bevrijding dwingend oplegde, de duizend en een bezigheden moeten verrichten, waarvan nimmer iets naar buiten blijkt, doch die niettemin het leven eens redacteurs dagelijks bemoeilijken.

Reeds gedurende zijn leven hebben wij de strijdbijl begraven. Hoe kon dit ook anders? Wij moeten aannemen dat het hem ging als ons, wij waren er ons wél van bewust dat hij immers dezelfde zaak diende als wij trachten te doen: de verheffing van ons beroep. Dat hij dit doel op zo energieke en zelfopofferende wijze heeft nagestreefd — ook al liepen onze wegen niet altijd parallel — zal zijn nagedachtenis tot hoge ere blijven strekken.

M a r g a d a n t